

[Erling Olsen.]

hvorved man udvælger visse formål, som skal behandles forskelligt, men der var dog alligevel meget, som tydede på, at et lovforslag som det foreliggende, selv om det ikke kan løse problemerne, dog må trække i den rigtige retning. Vi fik også i udvalget en skrivelse fra Danske Bankers Fællesrepræsentation, og i den blev det fremhævet, at man ved de seneste forhøjelser af udlånsloftet havde tilsluttet sig den målsætning, at kreditudvidelsen først og fremmest skulle komme konkurrenceerhvervene og de erhvervsmæssige investeringer til gode. Med andre ord: i dag driver man rent faktisk i de private pengeinstitutter en vis form for selektiv kreditpolitik. Man søger at lade konkurrenceerhvervene og de erhvervsmæssige investeringer nyde særlig godt af udlånsmulighederne. Rent faktisk foretager man en vis form for udvælgelse efter formål i de enkelte kreditinstitutter, og derfor må man sige, at nok er der vanskeligheder forbundet med administrationen af en lovgivning som denne og administrationen af aftaler som disse, men det er dog ingenlunde umuligt.

Hvad gør man så fra de borgerlige partiers side, når man skal skrive betænkning om det? Ja, så siger man, at man gennem udvalgsarbejdet har fået indtryk af, at forudsætningerne for forslaget praktiske administration ikke er opfyldt. Det er jo urimeligt, al den stund det både her i salen og under udvalgsarbejdet er fremgået, at det ikke er meningen at lave detailregulering her, men at angive visse større, grove formålskategorier, som man skal behandle på lidt forskellig måde.

Det er endnu mere urimeligt, når man i betænkningen skriver, at bemyndigelserne i den foreslåede formulering rummer mulighed for en vilkårlig forskelsbehandling. Under et samråd med økonomiministeren blev der stillet et spørgsmål om, hvorledes økonomiministeren ville stille sig til en tilføjelse til en af paragrafferne, hvori det, hvis jeg må have lov at citere, hed:

„Hvor der sker regulering af kreditgivingen til nærmere afgrænsede formål, skal afgrænsningen ske på en sådan måde, at der ikke sker diskrimination mellem virksomheder og erhverv i indbyrdes konkurrence, og endvidere sådan, at der ikke

sker diskrimination mellem danske og udenlandske producenter og leverandører.“

Under samrådet erklærede økonomiministeren sig villig til at optage en sådan formulering i betænkningen; hermed ville man altså med syvtommersøm slå fast, at man ikke ønskede at diskriminere. På denne baggrund er det efter min mening urimeligt, når man i betænkningen fremhæver, at man vil kunne bruge disse bemyndigelser til en vilkårlig forskelsbehandling.

Endelig henviser mindretallet i sin betænkning til de alvorlige indvendinger imod forslaget, som er fremført af Danmarks Nationalbank. Af debatten tidligere på dagen her i salen er det fremgået, at det, man har hæftet sig ved, er, at det politiske ansvar for pengepolitikken nu i disse henseender kommer til at ligge helt og fuldt og klart hos regeringen, hvad det jo også til en vis grad rent faktisk i forvejen har gjort. Men kigger man på skrivelsen fra Nationalbanken vil man se, at det ikke er dér, Nationalbankens indvendinger sætter ind, for i skrivelsen fra Nationalbanken står der blot, at man går ud fra, at loven ikke medfører, at Nationalbanken ikke kan tage sine sædvanlige initiativer. Det er klart, at der er intet ønske om at hindre Nationalbanken i at tage initiativer.

Hovedindvendingerne i Nationalbankens skrivelse er, at dette forslag løser ikke alle landets kreditpolitiske problemer, det er en indsats på begrænset felt med begrænsede virkninger. Men regeringen har vel i og for sig aldrig påstået andet. Man har sagt: dette er en brik i et større spil, og vi er nødt til i den økonomiske politik at bruge en masse forskellige midler. Der findes ingen patentløsninger. Vi er nødt til at spille på en række instrumenter; hver for sig kan de måske ikke bidrage så meget, men tilsammen bliver det til en hel del.

Her var altså en brik i regeringens økonomiske politik, endnu et instrument, man ville skabe for at rette landets økonomi op, endnu en lille sten, man ville bygge ind. Hvad sker der? Oppositionen siger nej, og det gør den til hver enkelt del. Men all right, så må vi bygge alene, sammen med dem, der vil bygge med os, og vi bygger videre.

Støtter: Regeringspartierne pressede ikke, men de tvang i realiteten folketinget til at